

Прихована історія сорокового вірша — числа тридцять

Єзекиїль, число одинадцять

Jeff Pippenger

2026-09-02

У книзі Єзекиїля «облога» Єрусалима є тим «знаком», тобто тим випробуванням, за яким буде вирішена наша вічна доля, бо вона позначає формування образу звіра.

«Господь ясно показав мені, що образ звіра буде створений до того, як завершиться час випробування; бо він має стати великим випробуванням для народу Божого, через яке буде вирішена їхня вічна доля. ...»

«Це випробування, яке народ Божий повинен пройти перед тим, як буде запечатаний. Усі, хто довели свою вірність Богові дотриманням Його Закону й відмовою прийняти фальшивий суботній день, стануть під знамено Господа Бога Єгови і приймуть печатку Бога живого. Ті ж, хто зрікаються істини небесного походження й приймають недільну суботу, приймуть знамено звіра». Manuscript Releases, volume 15, 15.

Християни, які втекли з Єрусалима при «ознаці» Цестія, зробили це тому, що були заздалегідь попереджені й розпізнали «ознаку», коли вона з'явилася. Розпізнати формування образу звіра — означає розпізнати «події», «приготування» та «рухи», що ведуть до недільного закону. Пророчі елементи, з яких складається «ознака», мають бути зрозумілі ще до появи самої ознаки. Коли Цестій розпочав облогу, було вже запізно дізнаватися, чим була та ознака.

«Приготування вже просуваються, і відбуваються рухи, наслідком яких стане спорудження образу звіра. У земній історії будуть здійснені події, що сповнять пророчі передвіщення щодо цих останніх днів». Review and Herald, April 23, 1889.

Приготування, рухи та події

«Приготування», «рухи» й «події» мають бути розпізнані заздалегідь, перед випробуванням.

«Усе, що Бог у пророчій історії визначив як таке, що має сповнитися в минулому, сповнилося; і все, що ще має настати у своєму порядку, настане. Даниїл, Божий пророк, стоїть на своєму місці. Іван стоїть на своєму місці. У Об'явленні Лев від коліна Юдиного відкрив дослідникам пророцтва книгу Даниїла, і таким чином Даниїл стоїть на своєму місці. Він несе своє свідчення — те, що Господь відкрив йому у видінні про великі й урочисті події, які ми повинні знати, стоячи на самому порозі їхнього сповнення.»

«В історії та пророцтві Слово Боже зображає довготривалий конфлікт між істиною та оманю. Цей конфлікт і досі триває. Те, що вже було, повториться». Selected Messages,

Ми «повинні знати» «великі й урочисті події, стоячи на самому порозі їхнього здійснення». Поріг вказує на нашу потребу розуміти ці події ще до їхнього здійснення.

«Але суворі штрихи пророчого олівця виявляють зміну в цій мирній картині. Звір з ягнячими рогами говорить голосом дракона і “чинить усю владу першого звіра перед ним”. Дух переслідування, виявлений язичництвом і папством, знову має бути виявлений. Пророцтво звіщає, що ця влада скаже “тим, що живуть на землі, щоб вони зробили образ звірові”. [Об’явлення 13:14.] Образ робиться для першого, або подібного до леопарда, звіра, тобто того, який представлений у вістці третього ангела. Цим першим звіром представлена Римська Церква, церковне тіло, зодягнене цивільною владою, що має повноваження карати всіх незгодних. Образ звірові являє собою інше релігійне тіло, зодягнене подібною владою. Утворення цього образу є справою того звіра, чие мирне постання й лагідні заяви роблять його таким разючим символом Сполучених Штатів. Тут і знаходиться образ папства. Коли церкви нашої країни, об’єднавшись на тих пунктах віри, які вони мають спільними, вплинуть на державу, щоб та запровадила їхні постанови й підтримала їхні установи, тоді протестантська Америка створить образ римської ієрархії. Тоді на правдиву церкву нападуть переслідування, як нападали на давній Божий народ. Майже кожне століття дає приклади того, що можуть вчинити фанатизм і злоба під приводом служіння Богові через захист прав Церкви й Держави. Протестантські церкви, які пішли слідами Риму, вступаючи в союз зі світськими силами, виявляли подібне прагнення обмежувати свободу совісті. У сімнадцятому столітті тисячі неконформістських служителів зазнавали страждань під владою Англіканської Церкви. Переслідування завжди йде слідом за релігійним фаворитизмом з боку світських урядів». *Spirit of Prophecy, volume 4, 277.*

Формування образу звіра здійснюється спершу у Сполучених Штатах, а згодом — у світі.

«Іноземні народи наслідуватимуть приклад Сполучених Штатів. Хоч вона йде попереду, однак та сама криза спіткає наш народ у всіх частинах світу». Свідчення, том 6, с. 395.

Міланський едикт 313 року знаменує початок формування, а також окреслює зачинені двері для адвентистів сьомого дня. Костянтин на заході та Ліциній на сході приєднали до Едикту шлюбний союз як договір, коли Костянтин віддав свою зведену сестру Констанцію за Ліцинію в четвертому договірному шлюбі, представленому в пророчій лінії шести договірних шлюбів у пророчій історії Даниїла одинадцятого розділу. Перші два були пов’язані з війнами між північчю та півднем, наступні два були громадянськими війнами між сходом і заходом, а останні два є символічними шлюбами папської церковної влади та державної влади.

Близько 252 року до н. е. Антіох II Теос відсторонив свою дружину Лаодіку I, щоб одружитися з птолемеївською царівною Беренікою (донькою Птолемея II). Шлюбні союзи за договорами Селевкідської імперії укладалися між царем півночі та царем півдня, тоді як договірний шлюб 313 року був укладений між імператором сходу та імператором заходу.

Шлюбний договір Антіоха II Теоса 252 року до Р. Х. знаменував початок імперії Селевкідів, яка як імперія дійшла свого завершення в історії, представлений у віршах десять—шістнадцять одинадцятого розділу книги Даниїла. У завершальній історії імперії Селевкідів було здійснено ще один шлюбний договір Антіохом III Великим, коли він віддав свою дочку Клеопатру I Сіру (першу Клеопатру в пророчій історії) Птолемеєві V у 193 році до Р. Х. На той час Птолемеєві V було близько 16 років, а Клеопатрі I Сірі — близько 10 років. Їхній шлюб був дипломатичним врегулюванням після п'ятої Сирійської війни. Альфа-шлюбний договір між царем півночі та півдня в одинадцятому розділі книги Даниїла позначив кінець другої Сирійської війни.

Остання Клеопатра пророчної історії мала взаємодію спершу з Юлієм Цезарем, а потім — з Марком Антонієм. Після вбивства Юлія Цезаря в 44 р. до Р. Х. у 43 р. до Р. Х. було утворено другий Тріумвірат. Тріумвірат складався з трьох чоловіків, і після того як одного з цих трьох, Марка Емілія Лепіда, Октавіан змусив вийти з потрібного союзу, розгорнулася боротьба за владу між Марком Антонієм сходу та Октавіаном заходу. У Брундизії, в 40 р. до Р. Х., було укладено договір між двома суперниками — східним і західним. Договір включав шлюб між сестрою Октавіана Октавією та Марком Антонієм. Договір і супровідний шлюб не встояли, і після того як Марк Антоній зблизився з Клеопатрою, він розлучився з Октавією в 32 р. до Р. Х. У битві при Акції в 31 р. до Р. Х. імперії сходу і заходу були об'єднані в одну владу, і після цього Октавіан став Августом Цезарем — символом вершини римської слави й могутності.

У пророчому значенні перший договірний шлюб у Даниїла одинадцятому був укладений між царями півночі та півдня як спроба покласти край ворожнечі між двома супротивниками, що боролися за відновлення імперії Олександра Великого. Той перший договірний шлюб між Селевкідами та Птолемеями Єгипту був альфа-договірним шлюбом Селевкідського й Птолемеївського царств, який був прообразом омега-договірного шлюбу між тими самими двома силами. В останньому, або омега-договірному шлюбі, найперша, або альфа-Клеопатра єгипетської історії стала пророчною ланкою до останньої, або омега-Клеопатри, чії взаємини з Марком Антонієм стали точкою відліку для розлучення Октавії та Марка Антонія. Це розлучення позначило відновлення ворожнечі між Марком Антонієм сходу та Октавіаном заходу, що завершилася битвою при Акції 31 року до Р. Х.

Договірний шлюб у Брундизії 40 року до Р. Х. був альфа-договірним шлюбом боротьби між сходом і заходом, так само як договірний шлюб Лаодіки й Антіоха II Теоса був альфою боротьби між північчю і півднем. Договірний шлюб 313 року був омегою щодо альфа-договірного шлюбу Марка Антонія та Октавії, так само як договірний шлюб між Птолемеєм V і Клеопатрою I Сірою був омега-договірним шлюбом північного і південного царств. Усі три договірні шлюби, що привели до омега-договірного шлюбу 313 року, узгоджуються між собою і дають три свідчення пророчих характеристик, пов'язаних з Міланським едиктом. Разом чотири буквальні договірні шлюби сходу, заходу, півночі й півдня узгоджуються з двома символічними договірними шлюбами папства.

У 496 році Хлодвіг, король франків, був одружений із Клотильдою. Клотильда була бургундською принцесою, дочкою короля Бургундії Хільперіка II. Після того як її батька й матір було вбито внаслідок родинної боротьби за владу, вона жила під опікою свого дядька, перш ніж у 493 році її видали заміж за Хлодвіга I, короля франків. Вона була католичкою, тобто сповідувала нікейську/ортодоксальну віру Римської Церкви. Це відрізняло її від багатьох інших германських королівських родин того часу, які були християнами-аріанами. Її мати Каретена була католичкою, і Клотильду було виховано в цій вірі. Її пам'ятають за те, що вона наполегливо спонукала Хлодвіга зректися язичництва й прийняти католицьке хрещення, а згодом його навернення в 496 році стало однією з найважливіших подій ранньої історії Франції та так званого західного християнства.

Хлодвіг дав обітницю, що, якщо здобуде перемогу в битві при Толбіаку, навернеться до католицької віри Клотильди й прийме хрещення. Король алеманів був убитий, їхнє військо розсіялося, і франки перемогли. Після перемоги Клотильда влаштувала, щоб єпископ Ремігій Реймський наставив Хлодвіга, і той був охрещений (за традицією — у день Різдва 496 року) разом із кількома тисячами своїх воїнів.

Хлодвіг був королем франків, що в сучасних термінах означає короля Франції. Він став першим із царів Європи, які зрештою зреклися своєї язичницької релігії та навернулися до католицизму. З цієї причини Хлодвіга вважають «старшим сином Католицької Церкви», а Францію називають «старшою дочкою Католицької Церкви». У 1980 році, коли папа Іван Павло II відвідав Францію, він запитав: «Франціє, старша дочко Церкви, чи вірна ти своєму хрещенню?»

Навернення Хлодвіга до нікейського католицизму позначає початок символічної шлюбної процесії, яка привела б до символічного довірнього шлюбу 538 року. Символічний довірний шлюб між Хлодвігом і блудницею, яка чинить розпусту з царями землі, був прообразно представлений чотирма попередніми довірними шлюбами в одинадцятому розділі книги Даниїла. Хлодвіг був першим європейським царем, який надав римській церкві військову й економічну підтримку, і тому Хлодвіг представлений у цій історії в одинадцятому розділі книги Даниїла.

І з'являться від нього війська, і вони осквернять святиню сили, і скасують щоденну жертву, і поставлять гидоту спустошення. Даниїл 11:31.

Хлодвіг у 496 році позначає початок того, як європейські політичні структури почали «ставати», щоб надати допомогу папству в міру його сходження до влади. Це позначає початок символічної шлюбної процесії. «Сили» цього вірша також осквернили б «святилище твердині», яким як для язичницького, так і для папського Риму є місто Рим.

Два святилища

У книзі Даниїла є два різні єврейські слова, що перекладаються як «святилище». Єврейські слова «мікдаш» і «кодеш» обидва перекладаються як «святилище», але «кодеш» може означати лише святу сутність, тоді як «мікдаш» може означати або святе, або несвяте

святилище — залежно від контексту.

«Святилище сили» у тридцять першому вірші — це ‘miqdash’ і означає святилище сили Риму, яким як для язичницького, так і для папського Риму було місто Рим. Від битви при Акції, коли Октавіан об’єднав імперію, язичницький Рим був непереможний протягом трьохсот шістдесяти років (часу) на сповнення двадцять четвертого вірша одинадцятого розділу Даниїла.

Він увійде мирно навіть у найродючіші місця області; і вчинить те, чого не робили ні батьки його, ні батьки батьків його; він розкидатиме між ними здобич, і грабунок, і багатства; так, і замишлятиме свої задуми проти твердинь, але тільки до часу. Даниїла 11:24.

Коли язичницький Рим правив із міста Рима, він був непереможний, але коли Костянтин у 330 році переніс столицю до Константинополя, сповнився «час» двадцять четвертого вірша. Коли останній із трьох рогів (готи) із сьомого розділу книги Даниїла був вигнаний із міста, папський Рим пророчо посів престол як п’яте царство біблійного пророцтва у 538 році. Готи облягали Рим, але зрештою відступили, коли Велізарій, полководець Юстиніана, забезпечив місто. Тоді Римська церква верховно панувала протягом тисячі двохсот шістдесяти років, аж доки Наполеон не наказав усунути папу й заслати його на вигнання у 1798 році.

Рим, «святилище сили», був «осквернений» (осквернений, тобто «уражений або зруйнований») через «рамена» безперервної війни проти міста, представленої передусім першими чотирма сурмами восьмого розділу Об’явлення.

Історія, що розгорнулася від 496 року й далі, побачила, як місто Рим було осквернене, коли воно перейшло від сили й слави Римської імперії до сили й слави Римо-католицької імперії. Ті рамена усунули релігію язичництва, представлену в уривку словом «щоденна», прийнявши релігію Нікейського католицизму.

У битві при Вуе Кловіс розгромив аріанських вестготів під проводом Аларіха II і здобув Аквітанію. Після цієї перемоги, у 508 році, східний імператор Анастасій I (у Константинополі) вшанував Кловіса за його перемогу над вестготами. Григорій Турський повідомляє, що Анастасій надіслав Кловісові офіційні грамоти, якими надавав йому звання консула. У Турі, в церкві святого Мартина, Кловіс одягнув пурпурову туніку й плащ, поклав діадему на голову, виїхав назовні та розкидав серед натовпу золото й срібло. Григорій каже, що від того дня його вітали як консула, і римський імператор визнав, що Кловіс є законним християнським царем на Заході. Він був винагороджений за те, що зломив аріанських вестготів, яким Константинополь також противився. 508 рік — це рік, коли імператор на Сході прилюдно вшанував католицького франкського царя — Церква, перемога і римська легітимність в одній сцені. 508 рік — це рік, коли франкське католицьке царство постало як панівна католицька сила в Галлії після зламу влади аріанських вестготів. Кловіс є першим великим варварським царем, який воював за Нікейський католицизм проти аріанських царств, і тим самим є прообразом французької ролі як «старшої дочки Церкви». Кловіс представляє період від 496 до 508 року і є альфа-символом символічного шлюбного

договору. Тридцять років від 508 до 538 року представлені Юстиніаном, який є омега-символом процесії.

У 538 році «рамена» посадили папську владу на престол землі на 1260 років. Саме тоді символічний шлюб за договором був звершений при завершенні шлюбної процесії, що розпочалася в 496 році. У 1798 році цей шлюб за договором, що розпочався між папою Риму та Хлодвігом Франкським, був розірваний, коли Наполеон Франції розлучився з папською владою, звелівши своєму генералові взяти папу в полон.

Символічний папський шлюб за договором альфа, який розпочав свою шлюбну ходу в 496 році, був довершений при недільному законі в 538 році, а згодом був розірваний у 1798 році, так само, як і кожен інший шлюб за договором у Даниїла одинадцятому. Об'явлення додає до папських шлюбних взаємин між царями Європи та папами католицизму, бо дракон із Об'явлення дванадцятого — це і сатана, і царі язичницького Риму.

«Отже, хоча дракон насамперед представляє сатану, у другорядному значенні він є символом язичницького Риму». Велика боротьба, 439.

У Книзі Об'явлення Іван повідомляє нам про три речі, які царі (дракон) дали морському звірові католицизму.

І звір, якого я бачив, був подібний до леопарда, і ноги його — як ноги ведмеда, а паща його — як паща лева; і дракон дав йому силу свою, і престол свій, і велику владу.
Об'явлення 13:2.

У 496 році царі Європи почали надавати папському звірові свою «силу», представлену їхньою військовою могутністю та економічною підтримкою. У 330 році вони перенесли столицю своєї імперії до Константинополя, залишивши місто Рим як «престол» папської влади. Відтоді «військо» ототожнювало папську церкву як голову всіх церков у 533 році декретом Юстиніана. Декрет передбачав також використання їхньої військової могутності для переслідування тих, кого папство визначало як єретиків, тим самим передаючи їхню цивільну «владу» в руки пап.

Альфа-договірний шлюб між папством і царями Європи розпочався з Хлодвіга у 496 році. До 508 року язичництво, законна релігія держави, було відкладене заради релігії Нікейського католицизму. У 533 році Юстиніан визначив папство як главу всіх церков і передав законну владу їхніх відповідних престолів папській владі.

Престол Альфи й Омеги

У 330 році місто Рим було залишене в руках Римської церкви, де вона перебувала на престолі аж до того часу, коли буде знищена в озері вогненному при другому приході Христа. У 538 році вона була знову офіційно посаджена на папський престол, тим самим означаючи історію від 330 до 538 року як пророчий період, що починається альфа-престолом і закінчується омега-престолом. Цей період являє собою завершення четвертого царства біблійного пророцтва (Пергам) як поступовий занепад, що починається у

330 році й завершується у 538 році з приходом Тіятири. І західний, і східний Рим після 538 року продовжували повільне розпадання, але цей період розпочався з надання престолу, що означає передачу міста Рима папству у 330 році, аж доки престол став не просто тронем над містом, а над царством, яке це місто уособлювало, у 538 році.

330–538 — це визначений пророчий період, який окреслює вісім «дороговказів» наділення папства владою. Ці вісім кроків повторюються у зціленні смертельної рани папства під час невдовзі прийдешнього недільного закону.

Першим із восьми кроків було передання міста Рима папській владі, а восьмим кроком було передання цього міста як престолу п'ятого царства біблійного пророцтва. Це визначає 538 рік як престол і як «восьмий крок, тобто той, що походить із попередніх семи кроків». Першим кроком було передання престолу, і восьмим кроком було передання престолу; отже, перший крок у 330 році є альфою, а 538 рік — омегою. Два престולי, усунення трьох рогів, щоденна жертва віднята, навернення Хлодвіга та указ Юстиніана становлять разом вісім кроків, які визначають шлюбну процесію і, зрештою, сам шлюб.

У 1798 році Франція — сила, яка уособлювала десятюх європейських царів і яка в 538 році посадила папство на престол, — усунула папство з того самого престолу. Альфа-шлюб за договором, представлений в історії від 538 до 1798 року, прообразує омега-шлюб за договором папської влади з десятима царями Об'явлення сімнадцятого розділу. Шлюбна хода від 496 до 538 року прообразує вісім кроків, що узгоджуються з останніми вісьмома президентами Сполучених Штатів. Хлодвіг і Франція є символами десятюх європейських царів. Вони представляють Сполучені Штати, які за близького недільного закону стануть головним царем серед десятюх царів сімнадцятого розділу Об'явлення.

П'ять попередніх договірних шлюбів одинадцятого розділу книги Даниїла узгоджуються із шостим і останнім договірним шлюбом останніх днів. Альфа- й омега-договірні шлюби півночі та півдня визначають наречену з півдня як альфу, а омега — це наречена з півночі. У договірних шлюбах язичницького Риму наречену-альфу зі сходу було віддано заходу, а омегою 313 року була наречена із заходу. Ці чотири шлюби пророчо пов'язані між собою Клеопатрою Першою та Клеопатрою Останньою. Символічний договірний шлюб папського Риму зображав жениха як головного царя пророчої конфедерації десяти царів, що з'єднувалися зі своєю нареченою — багряною жінкою Риму. Розлучення було здійснене головним царем десяти царів у 1798 році.

Шлюб за договором 313 року являє собою остаточний шлюб за договором папської влади зі Сполученими Штатами — першим царем серед десяти царів сімнадцятого розділу Об'явлення; дворогую владою, прообразом якої є дворогая влада Франції. Історія, що почалася з Хлодвіга у 496 році й урешті привела до указу Юстиніана у 533 році та возведення папства на престол у 538 році, являє собою історію від 1989 року до недільного закону.

Ми продовжимо розгляд цих питань у наступній статті.